

Publicerad 2018-10-15 08:56 av Solstrale

Psykisk ohälsa är vanligare än man tror. Med ett öppet sinne kan alla låta sig bli berörda av livets mirakler och ta dem som en personlig gåva... Se till den du är och ge andra chans att hjälpa dig upp om du fallit... Att hjälpa är lättare än att se nöden

svaga aningar om något större

på en vägren stod han... bestulen på tiden... vägde i mellanrummet mellan då och nu... liksom strandsatt i en storm... sagorna hörde han viska liksom i en dimma... det var barndomsminnet som klamrade sig fast...

i en kvadratisk cirkel möttes hörnen... de drogs sakta ut mot en evighet fylld utav ingenting... där skulle ordfrön sås på en bädd av mull... några gamla ben stod upp ur jorden... han tyckte sig se de var hans anfäders... dessa ben tänkte han kunde bilda en spaljé till klättrväxterna... så bissart...

vid strandkanten rörde sig något vid vattenbrynet... på håll såg det ut som ett slags sagoväsen... några knotor, en grön man och blågröna fläckar... det var bara en grov stam som flöt omkring vattenfylld... i detta vatten steg han ned... rituella rytmer hördes i fjärran... vattnet krusade sig medan trummorna slog... där simmade han ensam bland sjögräsets trassel...

gryningen viskade visdomsord i hans öra... låt dig inte förföras idag... ge dig själv plats hos en främling... ge din hjälp till andra så får du tusenfalt igen... han kände dock igen varsel sedan barnsben... det om när han föll in i sjukdom... var detta en sådan dag... då han skulle insjukna...

tankarna for av och an medan han barfota vandrade längs stigen... barr, kottar, rötter och stenar drogs emot hans fot... men inget bekom honom nu... som att känna sig sväva och inte vara fäst vid jordeliga ting... ja det var så han kom på sig att känna... oberörd och utanför sig själv... svaga aningar om en briserande ångest... men det fanns blåbär så söta och goda i skogen som han hellre plockade kosan full utav... ett morgonmål att njuta väl framme...

vart skulle han då... vad var det han var på väg att komma fram till... det visste han inte riktigt... men vandringen var själva målet för hans väg... att komma fram fick honom endast att längta att gå igen... ångesten tickade som en gammal moraklocka fast den satt i bröstfickan... där skärvor av ett hjärta bodde...

en flicka dansade nere vid en äng... det var som om hon inte kunde stiga in bland blomsterna... hon befann sig vara mitt emellan stigen och dikesrenen... på avstånd där han gick tyckte han att det såg ut som om hon svävade... en saga slog genast igenom i hans minne... och han kunde höra en röst berätta den... en röst som hade gjort honom gott men också mycket ont... det var därför han hade gett sig av...

själv tog han ett hopp över diket och tog sats och sprang allt han orkade... håret fladdrade i vinddraget... svetten bröt fram och han kastade sig ned i blomsterhavet... väl nere i den svarta myllans jordiga dofter kände han sig trygg igen... här skulle han vila en stund eller snarare gömma sig... de var efter honom och

snart var han fast...

hans bultande hjärta skakades isär... det liksom sprack upp i tusen bitar... solen brände mot huden och svetten torkade till salta pärlor i pannan... några rörsångare sjöng för honom sin drillande kanon... det var liksom en symfonisk upplevelse som fick tårarna att bryta fram... nu grep ångesten tag i hans fragmenterade förmak... tröttheten drog honom in i en mardrömslik tanke...

tänk om de fick tag på honom... det var bäst att bara ligga stilla... hans mor hade sagt åt honom att han inbillade sig allt det där... mormor hade förlorat sig helt i sysslor de gånger han berättat för henne om sina demoner... han anade att han bara hade fantasier men helt säker kunde han inte vara... han kände sig förföljd och jagad mycket ofta så det måste ligga något i det... ångestsvettningarna bröt fram...

en bonde som sett den där mystiska händelsen ifrån sitt köksfönster hade tagit sig dit... nu stod han med ansiktet vänt ned över en pojkes... men riktigt säker var han inte på det... kanske var han en ung man med en pojkes naiva uppsyn bara... milt talade bonde till honom... det var som tjock honung som flöt sakta... en röst så len och vänlig att ångesten genast släppte... en uppfordrande handgest fick honom upp på fötter... bonden ruskade honom vaken...

så bar det av emot bondgården och han fick mat vid bondens bord... inga ord växlades... endast ögon som vandrade i bågar för att undvika att mötas... bonden var blyg och pojken var rädd... var han fast nu, skulle han avslöjas och vad skulle då ske...

vad som väckte denna ångest förstod ingen ännu... själv visste han bara att när den kom måste han passa sig noga... man fick inte väcka för mycket uppmärksamhet... då kunde de ta honom och låsa in honom... aldrig berätta om de bilder som kom till honom... aldrig avslöja hur stora dessa odjur som jagade honom var... aldrig avslöja hemligheten... den om att han trodde sig vara besatt och förföljd...

en gång hade han förälskat sig och då hade allt blivit rent vansinnigt... det hade lett till en svår och obegriplig mardrömslik tillvaro... mamma hade suttit vid hans sida då febern brutit fram... i taket hade han sett en flicka vandra av och an... hon var helt betagen av att han skulle se henne... men han vägrade erkänna henne som en verklig gestalt... hon måste ha varit ett väsen eller en demon... men det hade varit hans trolovade...

efter detta hade hon lämnat honom... dock hade hon varit tålmodig och väntat på att han skulle tillfriskna... hans skam att ha insjuknat gav honom avsmak för sig själv... därför avvisade han henne bryskt men med stor sorg i hjärtat... hon hade genast gett sig av och aldrig kommit till honom med sin kärlek igen... två olyckliga människor hade det blivit av den erfarenheten...

bonden ruskade pojken så hans keps föll av... ur kepsen föll ett öppnat brev... bondens nyfikenhet och pojkens trans gav dem modet att öppna det... nu läste plötsligt bonden brevet för pojken... "om du visste, om du bara förstod, att min kärlek är evig till dig, när du tillfrisknat och även om du aldrig så gör ska du veta att

jag väntar på dig. kom när tiden är mogen min älskade du är allt för mig. din trolovade. Mari" ... häpna satt de och log mot varandra pojken och bonden...

rätt som det var satt de på en kärra med två förspända hästar. bonden hade sagt att om pojken bara visade honom vägen skulle han ta honom till Mari... ett rus och en värme infann sig med ett leende hopp i hjärtat... bonden berättade om sin ensamhet och sitt oförstånd... pojkens brev från sin älskade var bara någon månad gammalt... bonden visste att smida medan järnet ännu var varmt...

de närmade sig Maris hem och hon var redan på väg emot dem med öppna armar... pojken och flickan stannade upp inför varandra som om de frusit till is... efter några minuter smälte deras hjärtan och blommade upp... bondens ögon tårades av vördnad... precis som han fick syn på flickans mor... flickans mor som blivit änka för två år sedan såg genast vem bonden var... hon kunde inte tro sina ögon... bonden släppte allt för händerna och sprang fram till sin ungdomskärlek...

två främlingar som mötts hade lett dem till sin älskade... var det slumpens ovidkommande vindpustar flyende hit och dit... eller var det hjärtats längtan efter en tvillingsjäl som med sin dragningskraft skapat förutsättningarna... hur som helst hittar kärleken alltid sin gemål...

så var man eller kvinna som bemästrar sin ångest genom att ta hjälp i medmänniskor vinner livet och kärleken åter...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Solstrale med Poeter.se id #66056 innehar upphovsrätten